

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11^{ΟΥ} & 63^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

**Θέμα: « 40 ΧΡΟΝΙΑ 11^ο Δημοτικό Αθηνών...
/ 10 ΧΡΟΝΙΑ ΤΜΗΜΑ ΕΝΤΑΞΗΣ »**

Τ. 37 11- 11- 2014

Ένα, δυο, τρία, ... σαράντα ΧΡΟΝΙΑ! ... Χαμογελάτε Παρακαλώ ;

Κρέμονται και ξεθωριάζουν στους τοίχους των τάξεων και των γραφείων. Κολλιούνται πρόχειρα στις πόρτες των μεταλλικών βιβλιοθηκών. Κλείνονται και ξεχνιούνται σε πολύχρωμα άλμπουμ. Κοιμούνται για χρόνια σε σκοτεινά συρτάρια. Κάθονται κορνιζωμένες πάνω στα τραπέζια μελέτης στα σπίτια των παιδιών και στις έδρες των δασκάλων... ή λάμπουν εφήμερες μέσα στις οθόνες του υπολογιστή και του κινητού τηλεφώνου ...

Μας «κοιτούν» ... ΒΟΥΒΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ.

Γεννημένες - όπως προχθές - στην ημέρα της ετήσιας φωτογράφισης, σε μία γιορτή, σε μια εκδήλωση, σε καλωσορίσματα και σε αποχαιρετισμούς, στις χαρές και στις λύπες...

Εικόνες με Μικρούς Ανθρώπους που στέκουν δίπλα μας και τώρα είναι - ή σε λίγο καιρό θα είναι - σε άλλους δρόμους. Μαθητές μας που μεγάλωσαν και τώρα φέρνουν τα δικά τους παιδιά στα σχολεία μας. Παιδιά μας «παλιά» που κυκλοφορούν στη γειτονιά και μας χαιρετούν νεανικά και εγκάρδια ή άλλα που μας κοιτούν με την άκρη του ματιού και προσπερνούν.

Συνάδερφοι «τρωρινοί» σε μία στιγμή της καθημερινότητας να «αφήνουν τα κύτταρα της φθοράς τους» στο χώρο και άλλοι που Απουσιάζουν μα οι «ανάσες» τους έχουν τρυπήσει το χρόνο και τις ψυχές μας.

Το 11^ο κλείνει φέτος μία πορεία προσφοράς 40 χρονών (από το 1974-75). Σε δύσκολους καιρούς, ακούγεται σαν μελό ιστορία αλλά είναι μοναδική, αληθινή και ισχυρή, γιατί είναι η δική μας ΙΣΤΟΡΙΑ ...

Λέει ο Ελύτης: «Η σκέψη ξεβάφει, ο νους ποτέ.»

Αμέτρητες εικόνες γεννήθηκαν και γεννιούνται σε κάθε «11^ο». Εικόνες οπτικές, ηχητικές, σωματικές, συναισθηματικές που δεν τις τράβηξε ποτέ κανένας φωτογράφος. Στο νου μας γίνεται το κλικ...

Αυτό το κλικ της ανάμνησης και της ενδοσκόπησης με αφορμή τις βουβές εικόνες της Ζωής μας πολλές φορές μιλάει. Το κλικ που ίσως κρύβει το χα! και το αχ! Μαζί.

Σε πρόσφατη συζήτηση ο διευθυντής μας, κύριος Κλουκίνας Λεωνίδας, είπε τα σοφά λόγια του Νίτσε «Ό,τι δε μας σκοτώνει μας κάνει πιο δυνατούς»... Αυτό κρατάμε. Αυτό μας κρατάει.

40 χρόνια!

Βουβά Χτυπήματα*

Είναι κάτι να ξέρεις τις δυσκολίες σου,
ν' αρθρώσεις την ψυχή σου
σαν δύσκολο σταυρόλεξο.
πότε κάθετα πότε οριζόντια,
περνώντας κάθε τόσο
από μεγάλα σκοτεινά τετράγωνα.
σκοντάφτοντας πάνω σε ξεχασμένους φίλους.
Επιφυλακτικοί συνήθως
και κάποτε ανειλικρινείς,
γεμάτοι σημάδια από βουβά χτυπήματα.
Ρωτάς πώς έγινε
άλλος σου λέει
πως γλίστρησε στο μάνιο,
άλλος σου λέει πως γλίστρησε στο δρόμο,
γέμισε ο τόπος πεπονόφλουδες.

* Μιχάλης Γκανάς: (συλλογή «Ακάθιστος Δείπνος»)
Ποιήματα 1978-2012, σελ. 31, εκδόσεις Μελάρι.

.....
Δέκα χρόνια από το 2004, από την ίδρυση και την πρώτη λειτουργία του Τμήματος Ένταξης στο σχολικό συγκρότημα.

Θα μπορούσαμε να κάνουμε αναφορά στην απαρχή και την εξέλιξη του παραθέτοντας τα αριθμητικά δεδομένα. Ενδεικτικά θα μιλούσαμε για τις 80(+) διαγνώσεις που είναι στα χέρια μας ή για τα 150 παιδιά που βρήκαν στήριξη με τον έναν ή τον άλλον τρόπο - σε ατομικό ή μικροομαδικό πρόγραμμα-, για τα αμέτρητα αρχεία συνεργασίας με τις οικογένειες και τους συναδέλφους, για τις πολύχρονες συνεργασίες με τους σχολικούς συμβούλους και με τις σχολές μετεκπαίδευσης των δασκάλων στην Ειδική Αγωγή, για τις εκδηλώσεις ευαισθητοποίησης όλων των τάξεων και γενικότερα της σχολικής κοινότητας, για την παρουσία και τη συνδρομή του ΤΕ στα «μικρά και στα μεγάλα» προγράμματα εκπαίδευσης και παιδείας του σχολείου... Όχι...

Θα αρκεστούμε στον σταθερό πυρήνα της φιλοσοφίας του Τ.Ε. Όχι πια μόνοι, όχι στα Βουβά Χτυπήματα... Ειλικρινά και ανεπιφύλακτα, Ξεχασμένοι Φίλοι Μας ...

Το τεύχος αυτό αφιερώνεται στους απόφοιτους μαθητές του 11^{ου} που τώρα έχουν πενήνταρσει – κάποιοι από τους όποιους είχαν κάνει και ομάδα στο διαδίκτυο- όπως και σε συναδέλφους / διευθυντές & βοηθητικό προσωπικό.

Έβαλαν όλοι «το πετραδάκι τους» ...